

МОЛОДІСТЬ, ОБПАЛЕНА ВІЙНОЮ

Партизани, підпільники. У роки страшного воєнного лихоліття, не жаліючи свого життя, вони ставали героями в боротьбі з фашистською навалою. Їм було не легше, ніж воїнам на передовій, або тим, хто прискорював важкою працею жадану перемогу в тилу. Вони підривали мости, залізничні колії, бойову техніку, перешкоджали завойовникам грабувати рідну землю. У пам'яті людській залишилися їхні подвиги. Про це щороку нагадує День партизанської слави, який встановлено на підтримку ініціативи ветеранів війни та з метою всенародного вшанування подвигу партизанів і підпільників у період Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років, увічнення їхньої пам'яті.

Цьогоріч ще зранку до пам'ятника партизанам-підпільникам, що на площі Перемоги, лягли квіти від вдячних нащадків: представників міської влади, партизанів, підпільників і молоді. А вже в обідню пору за доброю традицією колишні партизани (у Рівному їх проживає 55, а в 2005 році було 92) зібралися в приміщенні "Світлиць" територіального центру соціального обслуговування пенсіонерів і малозабезпечених громадян на традиційну зустріч. І хоча з кожним днем стає все менше й менше учасників тих страшних подій, що з відстані часу набувають нового осмислення, але пам'ять про них не згасає. І дуже добре, що на зустрічі лунали теплі й щирі слова вдячності партизанам і підпільникам, усім учасникам війни за їхню мужність і стійкість, самовідданість у боротьбі з ворогом. Адже в період війни в Україні діяли понад 500 з'єднань і сотні груп народних месників у тилу ворога. Вони вели підпільну боротьбу в з'єднаннях Бегми, Ковпака, Шитова, Федорова, Маликова, в загонах Медведєва, Таратути, Хмельницького, Щорса та інших, визволяли міста

прийшла Галина Васильчук (на фото вгорі зліва), яка починала партизанську боротьбу в лісах Житомирщини. Спочатку підпільно розносила листівки, які закликали населення діставати зброю і йти в партизани, не здаватися в німецьке рабство, а згодом стала членом партизанського загону Кутузова з'єднання Шитова. Тоді їй було лише 14 років, і карабін, який видала, сягав дівчині аж до колін, заважав рухатися. Проте це не стало перепорою для боротьби з окупантами. Вона перев'язувала ранених, у боях за село Колки Волинської області партизани знищили одну бронемашину та 15 німців. За це їй отримала Галина перший орден. Згодом за мужність і героїзм

додався ще один і шість медалей. Коли загін розформували в 1944 році й партизанів направляли в діючу армію, Галина Васильчук повернулася в рідне село на Житомирщину, де залишилася одна мама, бо батько був репресований у 1937 році.

Антон Васковець (на фото вгорі справа) пройшов шлях партизана-розвідника в з'єднанні Василя Бегми й брав участь у багатьох операціях у Білорусі та в Україні. За участь у партизанському русі ювілейну медаль йому прислав Президент Білорусі Олександр Лукашенко. Особливо пам'ятним для ветерана залишилося виконання завдання з доставки пакета командирів партизанського загону через сильне німецьке укрі-

плення в Рокитно. Під безперервним шквалом вогняних куль він доповз до укріплення, перебрався через сітку й завдання виконав. Антон Васковець брав участь у бойових операціях у Володимирецькому районі, закінчив війну в Луцьку й 31 рік прослужив у міліції. Для нього, як і для інших, День партизанської слави - це спомини про молодість, обпалену війною, можливість поспілкуватися з ровесниками та однодумцями.

Для Софії Мельник, родом із Житомирщини (на фото вгорі посередині), партизанські будні проходили в загоні Молотова з'єднання Маликова. Не може забути, як босі пересувалися пінськими болотами (це дає про себе знати болями й досі), як потрапили у вороже оточення у Новограді-Волинському. Не маючи спеціальної освіти, будучи однією дівчиною в загоні, виконувала обов'язки медичної сестри, допомагала партизанам одужувати після поранень.

Ім накрили столи з бутербродами, солодощами й традиційними фронтowymi стограми. Усі вони варті уваги, любові й захоплення. Від імені міської влади їх щиро привітав заступник міського голови Сергій Васильчук, побажав усім міцного здоров'я і Божої ласки. Він повідомив, що за рахунок міської програми "Ветеран" їм виділено матеріальну допомогу в розмірі 100 гривень, а в подарунок - коробки з печивом, які згодом лягли на стіл перед кожним партизаном, і яскраві гвоздики.

Не переставали радувати учасників зустрічі партизанськими та фронтowymi піснями, а також піснями про матір, синів і жінок учасники ансамблю "Надвечір'я", а коли заспівали "Смуглянку", зал підхопив її радісно й щиро. Їх вітали піснями учні музучилища Марія Беднарчук та Інна Білоус, артистка обласної філармонії Людмила Гурова. Атмосфера в "Світлиці" панувала відверта й доброзичлива. Вдячність владі від імені ветеранів висловив Іван Сацюк (на фото справа). У його словах звучали і щем душі, і біль за втраче-

ними бойовими побратимами, і низький уклін тим, хто організував цю чудову зустріч однодумців, людей, які боролися за незалежність своєї Вітчизни, волю народу. Вони не звикли до великого достатку, але над усім цінують увагу до себе. І завжди в цей день була для них. Голова міської ветеранської організації Аркадій Абушевич привітав партизанів зі святом і запросив до традиційних фронтowych стограмів. Ще довго у "Світлиці" спілкувалися партиза-

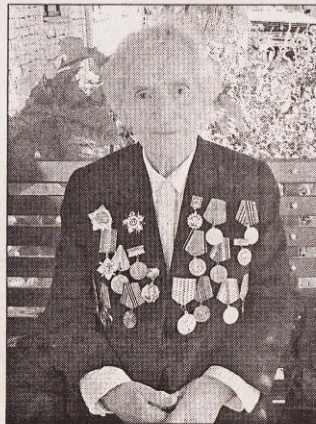
Партизани, підпільники. У роки страшного воєнного лихоліття, не жалюючи свого життя, вони ставали героями в боротьбі з фашистською навалю. Їм було не легше, ніж воїнам на передовій, або тим, хто прискорював важкою працею жадану перемогу в тилу. Вони підривали мости, залізничні колії, бойову техніку, перешкоджали завойовникам грабувати рідну землю. У пам'яті людській залишилися їхні подвиги. Про це щороку нагадує День партизанської слави, який встановлено на підтримку ініціативи ветеранів війни та з метою всенародного вшанування подвигу партизанів і підпільників у період Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років, увічнення їхньої пам'яті.

Цьогоріч ще зранку до пам'ятника партизанам-підпільникам, що на площі Перемоги, лягли квіти від вдячних нащадків: представників міської влади, партизанів, підпільників і молоді. А вже в обідню пору за доброю традицією колишні партизани (у Рівному їх проживає 55, а в 2005 році було 92) зібралися в приміщенні "Світлиці" територіального центру соціального обслуговування пенсіонерів і малозабезпечених громадян на традиційну зустріч. І хоча з кожним днем стає все менше й менше учасників тих страшних подій, що з відстані часу набувають нового осмислення, але пам'ять про них не згасає. І дуже добре, що на зустрічі лунали теплі й щирі слова вдячності партизанам і підпільникам, усім учасникам війни за їхню мужність і стійкість, самовідданість у боротьбі з ворогом. Адже в період війни в Україні діяли понад 500 з'єднань і сотні груп народних месників у тилу ворога. Вони вели підпільну боротьбу в з'єднаннях Бегми, Ковпака, Шитова, Федорова, Малікова, в загонах Медведєва, Таратути, Хмельницького, Щорса та інших, визволяли міста і села, виборюючи жадану перемогу.

Однією з перших на зустріч

прийшла Галина Васильчук (на фото вгорі зліва), яка починала партизанську боротьбу в лісах Житомирщини. Спочатку підпільно розносила листівки, які закликали населення діставати зброю і йти в партизани, не здаватися в німецьке рабство, а згодом стала членом партизанського загону Кутузова з'єднання Шитова. Тоді їй було лише 14 років, і карабін, який видали, сягав дівчині аж до колін, заважав рухатися. Проте це не стало перепорою для боротьби з окупантами. Вона перев'язувала ранених, у боях за село Колки Волинської області партизани знищили одну бронемашину та 15 німців. За це й отримала Галина перший орден. Згодом за мужність і героїзм

додався ще один і шість медалей. Коли загін розформували в 1944 році й партизанів направляли в діючу армію, Галина Васильчук повернулася в рідне село на Житомирщині, де залишилася одна мама, бо батько був репресований у 1937 році. Антон Васковець (на фото вгорі справа) пройшов шлях партизана-розвідника в з'єднанні Василя Бегми й брав участь у багатьох операціях у Білорусі та в Україні. За участь у партизанському русі ювілейну медаль йому прислав Президент Білорусі Олександр Лукашенко. Особливо пам'ятним для ветерана залишилося виконання завдання з доставки пакета командирів партизанського загону через сильне німецьке укріп-

лення в Рокитно. Під безперервним шквалом вогняних куль він доповз до укріплення, перебрался через сітку й завдання виконав. Антон Васковець брав участь у бойових операціях у Володимирецькому районі, закінчив війну в Луцьку й 31 рік прослужив у міліції. Для нього, як і для інших, День партизанської слави - це спомини про молодість, обпалену війною, можливість поспілкуватися з ровесниками та однодумцями.

Для Софії Мельник, родом із Житомирщини (на фото вгорі посередині), партизанські будні проходили в загоні Молотова з'єднання Малікова. Не може забути, як босі пересувалися пінськими болотами (це дає про себе знати болями й досі), як потрапили у вороже оточення у Новограді-Волинському. Не маючи спеціальної освіти, будучи однією з дівчиною в загоні, виконувала обов'язки медичної сестри, допомагала партизанам одужувати після поранень.

Так можна розповідати про кожного, хто прийшов цього святкового дня на зустріч у "Світлиці"

го голови Сергія Васильчук, побажав усім міцного здоров'я і Божої ласки. Він повідомив, що за рахунок міської програми "Ветеран" їм виділено матеріальну допомогу в розмірі 100 гривень, а в подарунок - коробки з печивом, які згодом лягли на стіл перед кожним партизаном, і яскраві гвоздики.

Не переставали радувати учасників зустрічі партизанськими та фронтowymi піснями, а також піснями про матір, синів і жінок, учасники ансамблю "Надвечір'я", а коли заспівали "Смуглянку", зал підхопив її радісно й широко. Їх вітали піснями учні музичного училища Марія Беднарчук та Інна Білоус, артистка обласної філармонії Людмила Гурова. Атмосфера в "Світлиці" панувала відверта й доброзичлива. Вдячність владі від імені ветеранів висловив Іван Сацюк (на фото справа). У його словах звучали і щем душі, і біль за втраче-

ними бойовими побратимами, і низький уклін тим, хто організував цю чудову зустріч однодумців, людей, які боролися за незалежність своєї Вітчизни, волю народу. Вони не звикли до великого достатку, але над усе цінують увагу до себе. І увага в цей день була для них. Голова міської ветеранської організації Аркадій Абушевич привітав партизанів зі святом і запросив до традиційних фронтowych стограмів. Ще довго у "Світлиці" спілкувалися партизани, підпільники, згадували молодість і тяжкі воєнні роки.

Валентина ПОГОНСЬКА